

Ažuolas

Šį nepaprastai saulėtą ir gražų sekmadienį pamokėlė vyko lauke, po ąžuolu.

Eidami deklamavome ištrauką iš Martyno Vainilaičio eilėraščio „Ąžuolas“:

*Pučia, staugia šiaurės vėjas, / O aš stoviu kaip stovėjęs / Pūskit, vėjai -
nebaisu, / Aš gi – ąžuolas esu!*

Atėję į netoli mokyklos augančią ąžuolų giraitę negalėjome atsistebėti, kokie gražūs, išlakūs, tvirti tie ąžuolai. Pokalbį pradėjome nuo kamieno (Inis tik pribėgęs ir jį palietęs pasakė: „storas“). Nors susikaupti ir buvo be galo sunku, dėmesį blaškė po ąžuolu kažkieno išbarstyti ir palikti saldainiai, Roberto atkakliai vadinami „bonbonkėmis“, vistiek mėginome išmatuoti kamieno storumą. Apsikabinome medį. Prireikė visų tą dieną atvykusių „Rato“ vaikų: Roberto, Marijonos, Ugnės, Pijaus, Ralfo ir Inio, kuris vis traukė grandinę nestygdamas vietoje. Apsikabinę ąžuolą, prie jo prisiglaudėm, užsimerkėm, kad pajustume šimtametę jo stiprybę (Pūskit, vėjai, - nebaisu, Aš gi ąžuolas esu!). Po to aiškinomės, kodėl ąžuolui jokie vėjai nebaisūs, žiūrėjome, ar juda jo šakos vėjui pučiant. Aptarę ąžuolo kamieną ir šakas, ėmėmės tirti žievę (nė vienas vaikas nežinojo to žodžio). Paėmę po lapą balto popieriaus ir po kreidelę, popierių pridėjome prie žievės ir trynėme visu kreidelės ilgiu. Ant popieriaus atsispaudė ąžuolo žievės ornamentas, kaip upeliukai tekančios gyslos. Kadangi nuolatinis gilių lietus ir taip jau traukė visų dėmesį, nedelsę ėmėme jas rinkti. Sunku buvo patikėti, kad iš tokio mažo giliuko išauga didelis ąžuolas. Visi į kišenę įsidėjome po ąžuolą. Po to galvojome, kas giles ėda. Vaikai žinojo, kad tai voveraitės, šernai, pelės...

Aptarę praktinius dalykus, valandėlę susėdome metafizinei pamokėlei. Senovėje lietuviai turėjo daug dievų ir su jais kalbėdavosi per medžius (ypač ąžuolus), gyvūnus, paukščius ir gaudavo iš jų patarimų. Jie tikėjo, kad ąžuoluose gyvena dievai. Jei senovės lietuviams reikėdavo patarimo, jie turėjo kokią nors problemą, juos puolė priešai arba ligos, jie eidavo į ąžuolų giraitę, sukurdavo didelį laužą ir tada žynys arba krivis dainuodamas ir keistai šokdamas kreipdavosi į ąžuole esantį dievą ir klausdavo ką jiems daryti.

Prisirinkę ąžuolo lapų, dar kiek paratavę ir pažaidę gaudynių (prieš tai išsiskaičiavę, kas gaudys) patraukėme atgal į mokyklą. Ten lapus blogąja puse padėję ant stalo ir juos uždengę popieriumi piešėme nuostabius lapų siluetus. Nusiplovę rankas sėdome valgyti, o pavalgę dar žaidėme „Valgoma-nevalgoma“. Tai buvo juoko!